

Dr. Orlov!

2 A 8/2000 - 47

26101-101

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Joštova 8, Brno	
Došlo: 12-02-2001	
Císlo: 1925/C1	Vyřizuje:
Přílohy:	

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce Jihomoravská plynárenská, a.s., IČO 49970607, se sídlem v Brně, Plynárenská 1, proti žalovanému Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, Joštova 8, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26.6.2000 č.j. R 1/2000,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 26.6.2000 č.j. R 1/2000 bylo změněno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 6.12.1999 č.j. S 102/99-2000/99-210 ve výrokové části č. 1 tak, že žalobce porušil ustanovení § 9 odst. 3 zákona č. 63/1991 Sb., o ochraně hospodářské soutěže ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) tím, že v období od 1.1.1997 do 3.10.1999 neoprávněně vybíral od svých odběratelů plynu poplatky za osazení plynoměru, čímž zneužil

své monopolní postavení na trhu dodávek plynu. Toto zneužívání monopolního postavení se žalobci podle § 11 odst. 1 písm. d) téhož zákona zakazuje. Současně bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu ve výrokové části 2, totiž že byla podle § 11 odst. 1 písm. h) a § 14 odst. 4 zákona za porušení § 9 odst. 3 zákona uložena pokuta ve výši 2.500.000,- Kč splatná do 10-ti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí správního orgánu.

Správní řízení bylo zahájeno na základě podnětu, že žalobce účtuje za montáž plynoměru 1.000,- Kč. Žalovaný požádal o stanovisko územní inspektorát Státní energetické inspekce (dále jen „SEI“), jako orgán příslušný dle § 38 odst. 1 energetického zákona pro posouzení, zda žalobce v roli držitele autorizace dodržuje ustanovení energetického zákona a dalších předpisů. SEI pak v dopise z 22.6.1999 uvedla s poukazem na § 25 odst. 1 energetického zákona (zák.č. 222/1994 Sb.), že nelze povinnosti a náklady spojené s osazením plynoměru přenášet na odběratele. Stejně tak se vyjádřilo i Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR dopisem ze dne 3.8.1999, když poukázalo na dopis vrchního ředitele sekce paliv Ing. Dorušky, CSc., ze 17.12.1996 s tím, že názor tam vyjádřený je platný i v současné době a podle něho náklady na pořízení a osazení plynoměru nemají být do účelně vynaložených nákladů dodavatele spojených s připojením zahrnovány. O tom ministerstvo informovalo generální ředitele všech plynárenských společností nejpozději 4.11.1996. V průběhu správního řízení žalobce opřel své přesvědčení o správnosti postupu rovněž o ustanovení § 25 odst. 1 energetického zákona s tím, že hlavním jeho smyslem je kodifikace majetkového vztahu dodavatele k měřicímu zařízení, přičemž díkce tohoto ustanovení nebrání odběrateli, aby se podílel na účelně vynaložených nákladech dodavatele spojených s pořízením a osazením plynoměrů. Poukázal přitom na ustanovení § 23 odst. 8 citovaného zákona. Žalovaný zjistil z předložených ceníků podílu odběratele na účelně vynaložených nákladech dodavatele pro kategorie domácnost, maloodběr a střední odběratel a velkoodběratel, že odběratel v kategorii domácnost, maloodběr hradí za přihlášení odběrného místa s montáží měřicího zařízení 300,- Kč a bez montáže měřicího zařízení se poplatek neplatí. Přitom podle dokumentu „Kalkulace připojovacího poplatku dle připojeného výkonu“ se stanoví podíl na nákladech na pořízení plynoměru 380,- Kč pro kategorii obyvatelstvo a maloodběr. Na základě toho žalovaný dovodil, že žalobce nad rámec energetického zákona vybírá od odběratelů poplatek za montáž plynoměru a do podílu odběratele na nákladech spojených s připojením ve smyslu § 23 odst. 8 energetického zákona zahrnuje část nákladů souvisejících s pořízením plynoměru. Z vyjádření žalobce žalovaný zjistil, že u maloodběratelů a domácností není vybírán podíl na

účelně vynaložených nákladech souvisejících se zajištěním požadované dodávky plynu, když by tyto podíly byly v jednotlivých obcích velmi odlišné – od 8 do 35 tis. Kč, a v rámci jedné obce mohou také vznikat rozdíly s ohledem na různé etapy výstavby a s ohledem na vzdálenosti odběratelů od regulační stanice, a také do výstavby sítě může investovat i jiný subjekt než žalobce. Kontrolou provedenou SEI z 8.1. až 12.3.1999 bylo zjištěno, že v období let 1996 až 1997 žalobce do připojovacího poplatku zahrnoval i náklady na pořízení a osazení plynoměru, čímž došlo k porušení energetického zákona. Počet případů, ve kterých byla za období od roku 1997 do 3.10.1999 odběratelům účtována část nákladů spojená s osazením a pořízením plynoměru v rámci podílu na účelně vynaložených nákladech dodavatele spojených s připojením, žalobce sdělil dopisem 12.11.1999, že se jednalo celkem o 68.412 případů odběratelů v kategorii domácnost, maloodběr a 354 případů v kategorii střední odběratel, velkoodběratel. V první uvedené kategorii byla tak vybrána částka 35.787.556,- Kč a ve druhé kategorii 6.572.099,- Kč. Žalobce uvedl, že mohl uplatňovat na nákladech spojených se zajištěním požadované dodávky na svých odběratelích částku 254,59 mil. Kč, což představuje na jednoho nově připojeného odběratele průměrně Kč 5.663,-. Žalovaný odůvodnil, proč žalobce má monopolní postavení na trhu dodávek plynu. Žalovaný spatřoval újmu způsobenou odběratelům v tom, že žalobce požadoval po odběratelích více povinností, než stanoví zákon, tedy, že odběratelé dodavateli – žalobci zaplatili určitou částku za pořízení měřicího zařízení, když tyto náklady má nést podle § 25 odst. 1 energetického zákona dodavatel. Souhrnnou výši částky za sledované období pak určil na 42.359.655,- Kč. Uvedl, že i když lze hodnotit pozitivně skutečnost, že žalobce nevybíral podíl na účelně vynaložených nákladech spojených se zajištěním požadované dodávky u kategorie maloodběr a domácnost, nelze porušení zákona v jedné věci omlouvat neuplatněním nároku z tohoto zákona v jiné věci. Proto také neuvažoval o kompenzaci neoprávněně vybrané částky s částkou nevybranou v rámci zákonného nároku. Žalovaný se snažil velmi podrobně vypořádat se s výší uložené pokuty. Uvedl, že majetkový prospěch v daném případě nelze přesně prokázat a že nebyl u všech maloodběratelů a domácností vybírán podíl odběratele na nákladech dodavatele související se zajištěním požadované dodávky podle § 23 odst. 8 energetického zákona a § 4 vyhl.č. 196/1995 Sb. Na základě toho majetkový prospěch u této kategorie odběratelů nevznikl. Jiná situace je však u středních odběratelů a velkoodběratelů, u nichž byl tento podíl vybírán. Proto také přihlédl k celkové částce 42.359.655,- Kč pouze jako k jednomu z hledisek pro stanovení výše pokuty.

V rozkladu, který žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí uplatnil, především poukázal na stanovisko náměstka Ministerstva průmyslu a obchodu ČR z 24.10.1995, které se odlišovalo od později vydaného stanoviska téhož ministerstva.

Z připojeného spisu žalovaného S 114/96 (P 380/96) soud zjistil, že je zde založen dopis náměstka ministra průmyslu a obchodu Ing. Milana Černého, CSc. z 24.10.1995, v němž je uveden obsah výsledku jednání z 19.10.1995 – porady obchodních a ekonomických ředitelů společností České plynárenské unie z 9.10.1995 ve Zlatých Horách. V tomto dopise je mj. vyjádřeno stanovisko, že náklady spojené s připojením se musí stanovit pro každého odběratele individuálně dle kalkulace skutečně vynaložených nákladů, kterými by měly být zejména náklady na techniko-obchodní administrativu spojenou s připojením, náklady na kontrolu technického stavu odběrného plynového zařízení, náklady na pořízení plynoměru, náklady spojené s montáží a osazením plynoměru a náklady spojené s projekcí, inženýringem a výstavbou přípojky, pokud tato není stanovena v plné režii odběratele. Ve spise je uvedeno stanovisko MPC ČR (ředitele odboru správy hornictví a plynárenství ze dne 26.9.1996), podle něhož odběr plynu měří a účtuje dodavatel podle údajů vlastního měřicího zařízení, které odběrateli na svůj náklad osadí, zapojí a udržuje a pravidelně ověřuje správnost měření, proto by náklady na tyto úkony neměly být zahrnovány do účelně vynaložených nákladů dodavatele spojených s připojením. Podle dopisu ústředního ředitele Státní energetické inspekce ze 30.9.1996 dodavatel není oprávněn náklady na pořízení a osazení plynoměru odběrateli účtovat. Podle faxové zprávy z Ministerstva financí ČR, odbor 27 (ředitel odboru regulace cen) ze dne 6.11.1996 mezi ekonomicky oprávněné náklady spojené s připojením odběrného zařízení odběratele na rozvodné zařízení plynu dle výměru MF ČR 01/96, část II., pol. 21 nepatří náklady spojené s pořízením a osazením plynoměru, které dle § 25 odst. 1 zákona č. 222/1994 Sb. na svůj náklad osadí, zapojí, udržuje a pravidelně ověřuje správnost měření dodavatel. Podle dopisu, který je založen ve spise S 102/99 ze dne 17.12.1996 vrchní ředitel sekce paliv Ing. Doruška, CSc., sděluje, že v rámci jednání legislativní komise při GAS, s.r.o. v průběhu května roku 1996 převážilo mínění, že náklady na pořízení a osazení plynoměru by neměly být do účelně vynaložených nákladů dodavatele spojených s připojením zahrnovány. Se stanoviskem komise byla odborná plynárenská veřejnost seznámena v rámci bulletinu Informační systém GAS v č. 3/1996. MPO ČR se rozhodlo názor výše uvedené komise respektovat a podpořilo jej ve shodě s názorem SEI jak ve svém stanovisku z 26.9.1996, tak i na společném jednání se zástupci MHS ČR a ČPU dne 15.10. t.r. v Praze. Se závěry

z tohoto jednání seznámilo generální ředitele všech plynárenských distribučně přepravních společností a požádalo dopisem z 4.11.1994, aby Ministerstvo pro hospodářskou soutěž vzhledem k dosavadní právní nejednotnosti výkladu § 23 a § 25 energetického zákona uplatnilo případné sankce za zahrnutí části nákladů na osazení a pořízení plynoměru do podílu odběratele na účelně vynaložených nákladech dodavatele spojených s připojením pouze vůči těm společnostem, které budou tyto náklady zahrnovat do podílu odběratele i po seznámení se se závěry jednání, tj. po 4.11.1996.

V rozhodnutí o rozkladu předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže uvedl, že žalobci k dané problematice bylo známo stanovisko MPO ČR ze 17.12.1996, a posléze i stanovisko SEI, poté co byla u něj provedena 8.1.1999 kontrola dodržování ustanovení §§ 23, 24 a 25 energetického zákona. Přesto u spotřebitelů pokračoval ve vybírání poplatků za osazení plynoměru, což mohl činit proto, že na relevantním trhu disponoval monopolním postavením a spotřebitelé neměli proti jeho jednání možnost účinné obrany. Dále se vypořádával s námitkami, které se týkaly procesní stránky věci.

Žalobce v podané žalobě především shrnul dosavadní výsledky správního řízení a poukázal přitom i na správní řízení vedené v téže věci proti žalobci v roce 1996, když předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozhodnutí o tom, že žalobce zneužíval své monopolní postavení, zrušil a řízení zastavil svým rozhodnutím č.j. R 2/97 ze dne 4.6.1997. Žalobce zdůraznil, že se vždy bránil vysvětlením, že dle ustanovení § 23 odst. 8 energetického zákona (zák.č. 222/1994 Sb.) se odběratel podílí podle množství odebíraného plynu na účelně vynaložených nákladech dodavatele spojených s připojením a se zajištěním požadované dodávky plynu a žalobce přitom účtuje u odběratelských kategorií domácnost a maloodběr pouze podíl na účelně vynaložených nákladech spojených s připojením. K podpoře své argumentace dodal žalovanému srovnávací výpočty, za jejichž přispění prokazoval, že tímto počínáním nezneužil svého monopolního postavení na újmu spotřebitelů a neporušil tak zákon, když neúčtuje svým odběratelům to, na co má ze zákona nárok, tedy i podíl na nákladech spojených se zajištěním dodávky plynu, ale byl by oprávněn účtovat i vyšší procentuální část nákladů spojených s připojením, než dosud účtuje. Žalobce je názoru, že dostatečným způsobem prokázal ve správním řízení, že jim prováděné účtování tzv. připojovacích poplatků není na újmu spotřebitelů, ale spíše naopak spotřebitele oproti zákonným možnostem zvýhodňuje. Rovněž zastává názor, že není možné využívat dispozitivnost ustanovení § 9 odst. 3 zákona natolik extenzivně, jak to udělal žalovaný, že by

jakékoliv porušení jiného zákona, např. energetického, bylo vykládáno k tíži monopolního soutěžitele a považováno za jednání konané na újmu spotřebitelů. Žalobce proto navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného v obou jeho stupních.

Ze správního spisu, který předložil žalovaný, soud zjistil, že se v něm nalézají listiny, na jejichž základě správní úřad prováděl dokazování a jak je popsal v odůvodnění svých rozhodnutí.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které mu předcházelo, ale žalobu neshledal důvodnou. O námitkách žalobce uvážil takto:

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce pak žaloba musí kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodů, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí. Podle § 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí; dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédně, jen jestliže by vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 245 odst. 2 o.s.ř. u rozhodnutí, které správní orgán vydal na základě zákonem povolené volné úvahy (správní uvážení), přezkoumává soud pouze, zda takové rozhodnutí nevybočuje z mezí a hledisek stanovených zákonem.

Podle zákona o ochraně hospodářské soutěže (zákon č. 63/1991 Sb. ve znění zákonů č. 495/1992 Sb. a č. 286/1993 Sb.), § 1 odst. 1 účelem tohoto zákona je ochrana hospodářské soutěže na trhu výrobků a výkonů (dále jen „zboží“) proti jejímu omezování, zkreslování, nebo vylučování (dále jen „narušování“). Podle § 2 odst. 1 písm. a) se tento zákon vztahuje na fyzické a právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikatelé (dále jen „soutěžitelé“).

Podle § 9 odst. 1 zákona získá-li soutěžitel sám nebo v dohodě s jinými soutěžiteli takové postavení na relevantním trhu, že není vystaven soutěži vůbec (monopolní

postavení), popřípadě není vystaven soutěži podstatné (dominantní postavení), je povinen tuto skutečnost neprodleně ohlásit ministerstvu. Podle odstavce 2 dominantní postavení na trhu má soutěžitel, který dodávkami na relevantním trhu zajišťuje v období kalendářního roku nejméně 30% dodávek shodného, porovnatelného, nebo vzájemně zastupitelného zboží. Podle třetího odstavce monopolní nebo dominantní postavení nesmí být soutěžitelem zneužíváno na újmu jiných soutěžitelů nebo spotřebitelů ani na úkor veřejného zájmu. Zneužitím je zejména a) přímé nebo nepřímé vynucování nepřiměřených podmínek ve smlouvách s jinými účastníky trhu, zvláště vynucování plnění, jež je v době uzavření smlouvy v nápadném nepoměru k poskytovanému protiplnění, b) vázání souhlasu s uzavřením smlouvy na podmínku, že druhá smluvní strana odebere i další plnění, které s požadovaným předmětem smlouvy věcně ani podle obchodních zvyklostí nesouvisí, c) uplatňování rozdílných podmínek při shodném, či srovnatelném plnění vůči jednotlivým účastníkům trhu, jimiž jsou tito účastníci v hospodářské soutěži znevýhodňováni, d) zastavení či omezení výroby, odbytu nebo technického vývoje zboží za účelem získání neoprávněného hospodářského prospěchu na úkor kupujících.

Podle ustanovení § 23 odst. 8 zákona č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o Státní energetické inspekci ve znění zák. č. 83/1998 Sb., odběratel se podílí podle množství odebíraného plynu na účelně vynaložených nákladech dodavatele spojených s připojením a se zajištěním požadované dodávky plynu ve výši vypočtené způsobem stanoveným vyhláškou. Podle § 24 odst. 2 náklady na zřízení plynovodní přípojky hradí ten, v jehož prospěch byla zřízena. Podle § 26 odst. 1 odběr plynu měří a účtuje dodavatel podle údajů vlastního měřicího zařízení (dále jen „plynoměr“), které odběrateli na svůj náklad osadí, zapojí, udržuje a pravidelně ověřuje správnost měření.

Podle § 4 odst. 1 vyhl.č. 196/1995 Sb., kterou se podrobněji stanoví podmínky dodávky plynu a způsob výpočtu škody způsobené neoprávněným odběrem plynu, podílem odběratele na účelně vynaložených nákladech dodavatele spojených s připojením a se zajištěním požadované dodávky je část nákladů, které dodavatel vynaložil za účelem připojení konkrétního odběrného místa na rozvodné zařízení a zajištění odběratelem požadované dodávky plynu. Podle třetího odstavce účelně vynaložené náklady dodavatele spojené se zajištěním požadované dodávky jsou náklady, které dodavatel vynaložil na vybudování nových nebo zvýšení výkonu stávajících rozvodných zařízení bezprostředně

souvisejících s touto dodávkou. Podle pátého odstavce podíl odběratele na účelně vynaložených nákladech dodavatele spojených se zajištěním požadované dodávky činí maximálně 50% nákladů vypočtených podle předchozího odstavce.

V daném případě není zpochybňována osobní působnost zákona vůči žalobci; monopolní postavení žalobce jako předpoklad k uplatnění zákona ze strany žalovaného není rozporováno a bylo žalovaným podrobně odůvodněno. Žalobce spadá pod režim § 9 odst. 3 zákona.

Mezi účastníky soudního řízení není sporu, pokud jde o skutková zjištění, jak byla popsána v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Proto se soud zaměřil ve smyslu žaloby především na právní posouzení věci. Vystávají tři základní otázky : zda došlo k porušení energetického zákona žalobcem, pokud ano, zda jde současně o správní delikt podle zákona o ochraně hospodářské soutěže a konečně, zda bylo možné uložit sankci ve výši 2,500.000,- Kč. Při hledání odpovědi na první otázku se nelze obejít bez připomenutí čl. 4 Listiny základních práv a svobod, podle něhož povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv. Tento postulát je průvodcem ke stanovisku soudu stran výkladu některých ustanovení hlavy II. energetického zákona. Ustanovení § 23 energetického zákona stanoví povinnost odběratele podílet se na účelně vynaložených nákladech dodavatele spojených s připojením a se zajištěním požadované dodávky plynu. Další povinnost je uložena každému, v jehož prospěch byla zřízena plynovodní přípojka, totiž uhradit náklad na její zřízení. Konečně povinnost na svůj náklad mimo jiné osadit měřicí zařízení stíhá dodavatele. Jestliže upřesnění podílu odběratele na účelně vynaložených nákladech stanovuje prováděcí předpis (§ 4 vyhláška č. 196/95 Sb.), pak při jeho aplikaci musí být vzaty v úvahu zákonem určené hranice, jimiž je jeho obsah vymezen. V případě normy umožňující dvojitý výklad je třeba se přiklonit k tomu, jen je ústavně konformní, (Pl. ÚS 5/96 – Nález) totiž, aby nebyla ukládána povinnost nad rámec stanovený výslovně zákonem. V posuzovaném případě je to výslovně v § 25 zákona stanovená povinnost dodavatele vlastní měřicí zařízení mimo jiné osadit na svůj náklad. Tuto povinnost nelze již vůbec ukládat jinému subjektu toliko s poukazem na vyhlášku, tedy předpis nižší právní síly, respektive ani výklad ustanovení § 4 vyhlášky tímto způsobem rozšiřovat. Pro úplnost soud připomíná i odborně technickou argumentaci SEI vyjádřenou v jejím rozhodnutí o námitkách ze dne 19.4.1999, že totiž měřicí zařízení není ve smyslu energetického zákona rozvodným zařízením, nelze tedy přenášet na odběratele žádné

náklady spojené s připojením, instalací a udržováním měřicího zařízení. Žalovaný tedy zaujal stanovisko odpovídající zákonu a vycházel rovněž z dostatečně zjištěného skutečného stavu věci, jak to dokládá obsah jím provedených důkazů citovaných shora. Povinnost odběratele podílet se na nákladech na osazení (instalaci) měřicího přístroje ve vlastnictví žalobce, by musel založit zákon. Proto také při ústním jednání vznesená námitka zúžení předmětu zákonného zmocnění v § 23 odst. 8 energetického zákona stanovením vazby na rozvodné zařízení (§ 4 odst. 1 vyhl. č. 196/1995 Sb.) nesehrává žádnou roli při posouzení možnosti přenesení části nákladů na odběratele.

Další otázkou je žalovaným tvrzené porušení zákona o ochraně hospodářské soutěže. Žalovaný odůvodnil, v čem spatřuje újmu jakožto předpoklad užití generální klauzule (§ 9 odst. 3 zákona). Jde však o to, zda popisované jednání žalobce skutečně spadá pod ustanovení § 9 odst. 3 zákona, zda demonstrativní výčet tam uvedený byl rozšířen o popisované jednání v souladu s účelem zákona, jímž je ochránit hospodářskou soutěž na trhu. Zákon v § 9 odst. 3 zajišťuje ochranu hospodářské soutěže ve zvláštních případech, jmenovitě jde-li o soutěžitele s monopolním, či dominantním postavením. Takový soutěžitel právě pro specifické podmínky na trhu dané jeho výlučným postavením se musí podrobit přísnějším pravidlům chování na trhu než soutěžitel, jež onu tržní moc nemá. V posuzovaném případě je možné za tento případ považovat situaci, při které dodavatel s monopolním postavením soustavně porušuje energetický zákon tím, že nesprávně účtuje poplatky za osazení plynoměru od odběratelů, kteří tak musí platit částky, ke kterým by dle zákona povinni nebyli. Je nepochybné, že to umožňuje právě výsadní postavení žalobce na trhu vůči spotřebitelům, pro něž odběr plynu prostřednictvím služeb žalobce představuje jedinou možnost, neboť neexistuje žádná alternativní nabídka napojení se na rozvodnou síť.

Jednání žalobce lze tedy po právu podřadit pod generální klauzuli § 9 zákona, neboť porušením zákona monopolním dodavatelem byla nepochybně způsobena újma spotřebiteli.

Obranu žalobce vedenou ve smyslu požadavku na zohlednění skutečnosti, že nebylo odběratelům účtováno vše, na co je zákonný nárok, lze zohlednit ve stanovení výše sankce. Podle § 14 odst. 4 zákona žalovaný je oprávněn za porušení ostatních povinností uvedených v tomto zákoně uložit soutěžitelům pokutu až do výše 10,000.000,- Kč nebo do výše 10% z čistého obrátu za poslední ukončený kalendářní rok. Jestliže je prokázán majetkový prospěch soutěžitele v důsledku porušení povinností podle tohoto zákona uloží, se mu

pokuta nejméně ve výši tohoto prospěchu. Toto ustanovení předpokládá porušení povinnosti dle zákona č. 63/1991 Sb. v platném znění. Tou je v daném případě povinnost vyjádřená zdržením se zneužití dominantního postavení. Žalovaný rezignoval na důslednou aplikaci citovaného ustanovení, totiž zjištění majetkového prospěchu, který je určen jako důsledek porušení povinnosti dle tohoto zákona (§ 14 odst. 4 věta druhá). Velmi podrobně se vypořádával s důvody, které jej vedly k uložení konkrétní výše pokuty, když zohlednil skutečnost, že žalobcovo porušení zákona nebylo primárně vedeno snahou získat majetkový prospěch, ale více šlo o neochotu změnit zavedenou metodiku výpočtu podílu odběratele dle citovaných předpisů, která v konečném důsledku snad působila i v neprospěch žalobce, což bylo patrně i příčinou toho, že sankce byla uložena jen v rámci první věty odstavce čtvrtého § 14 zákona. Z tohoto důvodu, ale i proto, že žalobce výslovně nenapadal výši uložené sankce, ani její zákonný důvod, nemohl soud zrušit výrok č.2 napadeného rozhodnutí, neboť vyhledávat případné další nezákonnosti správního rozhodnutí namísto žalobce mu nepřísluší (§ 249 odst. 2 o.s.ř.).

V tomto řízení není možné zohledňovat výsledky vyplývající z jiného řízení, v daném případě vedeného pod sp.zn. S 114/96. Pokud se soud na tento spis odvolával, tak jen pro citaci důkazů, které byly prováděny správním orgánem v rámci tohoto řízení.

Soud neshledal taková procesní pochybení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 250i odst. 3 o.s.ř.

Soud tak neshledal žádné důvody, které by svědčily o nezákonnosti postupu žalovaného, a to ani pokud jde o řízení v prvním stupni, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu nárok, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému tato náhrada ze zákona nenáleží (§ 250k odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné (§ 250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 1. února 2001

Za správnost vyhotovení :
P. Oklešťková *Plu*

JUDr. Václav Novotný, v.r.
předseda senátu